

SHRI YOGESHWARANANDA
YOGA MAHAVIDYALAYA
vzw
Yoga-Academie
Mechelen

Een kritische blik in de bijbel

Vyasa Deva

(Jan Schierl)

September 2003

Voorwoord

Het woordje yoga heeft vele betekenissen.

Een algemeen aanvaarde betekenis is “éénwording”: het overstijgen van de dualiteit in een toestand van hoger bewustzijn.

In deze toestand van eenheid ervaart de mens de ware realiteit, het wezen der dingen, dat wat wij GOD noemen. Hij ervaart zijn ware ZELF, dat zich in werkelijkheid niet onderscheidt van het wezen der dingen.

Yoga betekent ook het pad, de levenswijze, die doelgericht leidt naar deze hogere bewustzijnstoestand.

Deze levenswijze omvat onder andere de studie van de “heilige Schriften”. Hiermee wordt algemeen de lectuur bedoeld die ons nader bij het gestelde doel van zelfrealisatie kan brengen.

Dit artikel is een korte studie van zo’n heilige Schrift, met name de Bijbel.

De Bijbel is een boek dat iedereen kent bij naam. Wat betreft de kennis van de inhoud is het echter al heel wat minder.

Een groot deel van de mensen leest er nooit in, omdat het religie betreft en deze hen niet interesseert. De meeste mensen, die wel in de betreffende religies geïnteresseerd zijn, laten zich leiden door priesters of leraars, die zich beperken tot het citeren van verhaaltjes of anekdotes uit de Bijbel.

Ervaring leert ons, dat zelden of nooit wordt aangeraden het boek zelf te lezen. Waarom niet? Het beste antwoord hierop vindt men door het boek juist wel te lezen.

Vroeger kon men zich erop beroepen dat de mensen te dom waren om het boek al lezend te begrijpen, maar deze uitleg gaat in onze tijd al lang niet meer op.

Dit artikel heeft zeker niet de bedoeling de lezer te indoctrineren.

Het zou prachtig zijn, moest dit schrijven u ertoe aanzetten om zelf de Bijbel ter hand te nemen.

Daarom neem ik u de volgende bladzijden mee op een korte tocht langsheen een aantal fragmenten uit de Bijbel.

Samenstelling van de bijbel

De bijbel schijnt het meest gelezen boek ter wereld te zijn.

Er zijn dan ook in de loop van de geschiedenis talloze commentaren gegeven op de bijbel.

In deze toelichtingen komen erg veel verschillende interpretaties over de inhoud naar voor.

Waar echter de meeste “kenners” het er over eens zijn, is het feit dat de bijbel is samengesteld uit een aantal boeken van verschillende auteurs. Dit kan afgeleid worden uit ondermeer de stijl en de inhoud. Van de meeste van deze auteurs is weinig of niets bekend.

Klassiek wordt de bijbel in twee delen opgesplitst: het oude en het nieuwe testament.

Het oude testament:

Dit deel is op zijn beurt samengesteld uit 46 boeken.

De eerste vijf hiervan zijn heel belangrijk. Zij vormen samen de ‘**thora**’, die de basis vormt van het Joodse geloof. Thora betekent onderricht, leer, maar de thora wordt algemeen ook beschouwd als wet (wet van het Joodse geloof).

Het eerste boek, Genesis genaamd, omschrijft de oergeschiedenis van de mensheid, vervolgens de geschiedenis van de aartsvaders (stamvaders van het Joodse volk) en de nogal persoonlijke rol die “God” in dit alles gespeeld heeft.

De boeken twee tot en met vijf zijn: Exodus (uittocht), Leviticus, Numeri en Deuteronomium.

Deze vier boeken omschrijven de gebeurtenissen van het Joodse volk gedurende het leven van Mozes en zijn broer Aäron.

Deze broers leiden het Joodse volk weg uit de slavernij in Egypte en begeleiden het op een veertig jaar durende tocht vol eigenaardige gebeurtenissen naar hun beloofde land...

Dit alles in opdracht en onder (streng) toezicht van een God, die zich op zijn zachtst uitgedrukt nogal eigennuttig en op het eerste zicht zeer *ongoddelijk* gedraagt.

De meeste door de katholieke priesters en godsdienstleraars vertelde verhaaltjes spruiten voort uit deze eerste vijf boeken.

We zullen echter merken dat deze “verhaaltjes” zeer sterk gekuiste, gecensureerde versies zijn uit het oorspronkelijke boek.

Door het weglaten van een groot aantal feiten, gaan zo’n verhaaltjes er gans anders uitzien. Vroeger werden ze aan de kinderen in het godsdienstig onderricht verteld onder de noemer “gewijde” geschiedenis. Men kan zich terecht afvragen of ook in die naam niet iets is weggelaten en het meer ging over “gewij(zig)de” geschiedenis.

De boeken zes tot en met 46 verhalen vooral de verdere geschiedenis van het Joodse volk, vanaf het betreden van het hun door God beloofde land, tot aan de geboorte van Jezus Christus.

Het nieuwe testament:

Het nieuwe testament is een verzameling van zeventwintig boeken.

We kunnen deze boeken als volgt onderverdelen:

- De vier evangeliën: veruit het belangrijkste gedeelte van het nieuwe testament, dat het leven en de leer van Jezus weergeeft
- Handelingen van de apostelen
- Veertien brieven van Paulus
- Zeven katholieke brieven:
 - o één van Jakobus
 - o twee van Petrus
 - o drie van Johannes
 - o één van Judas
- De openbaring van Johannes

Bij het woord testament denken wij automatisch aan een erfenis.

We zouden kunnen zeggen dat het oude testament de volgende erfenis omvat:

1. enige kennis van de oergeschiedenis van de mens
2. enige kennis van de geschiedenis van het Joodse volk vanaf zijn ontstaan tot aan het begin van onze tijdrekening. Dit alles in functie van een regelmatig ingrijpen van “God”.

In het nieuwe testament erven we ietwat onduidelijk en mysterieus de spirituele kennis van Jezus Christus en leren we erg beperkt enige facetten van zijn leven kennen.

Het oude en het nieuwe testament hebben weinig gemeen, behalve dat ze beiden over “God” handelen en het feit dat Jezus een Jood was.

Het nieuwe testament beperkt zich tot dat gedeelte van Jezus’ leven dat zich tussen de Joden afspeelt.

Ik zal proberen aan te tonen dat alhoewel hij over God sprak, hij hiermee duidelijk iets anders bedoelde dan de God uit het oude testament. Dit was voor Jezus levensgevaarlijk en mede hierdoor was zijn boodschap niet altijd even duidelijk.

De Sumerische kleitabletten

De moedige lezer die zich voor het eerst aan het oude testament waagt met alleen zijn geloof (theologie) als leidraad, zal vlug vastlopen in het schijnbaar onbegrijpelijke oude boek.

Hij zal merken dat deze vreemde lectuur eigenlijk niet te rijmen valt met zijn geloof. Hij zal tal van ongerijmdheden vinden, die door de Kerk slechts met grote moeite en via de meest eigenaardige hersenspinsels in haar theologie wordt ingepast.

Er bestaat echter een ander leidraad die, indien men er vooraf enige kennis van heeft, het lezen van het oude testament hoogst interessant maakt.

Deze leidraad vinden we in de Sumerische kleitabeletten, een bron die veel ouder is dan het oude testament.

In Genesis (eerste boek van het oude testament) is duidelijk zeer veel overgenomen van deze oude bron. De Sumerische kleitabeletten vormen een zeer goed bewaarde geschiedkundige (schriftelijke) bron van één van de alleroudste ons bekende beschavingen. Hun ouderdom wordt geschat op 5000 à 6000 jaar terwijl deze van de oudste boeken van het oude testament geschat worden op 3600 jaar.

In gans de zeer uitgebreide Sumerische geschiedenis wordt gewag gemaakt van hun vele goden, die als ruimtereizigers afkomstig waren van een andere planeet. De oorspronkelijk, niet door een moderne mensensoort bewoonde aarde, werd door hen gekoloniseerd met als hoofddoel: ontginning van goud, edelstenen, ertsen en brandstoffen. Deze goden beschikten over een hoogontwikkelde technologie die, hoewel er veel gelijkenis bestaat, onze huidige kennis toch nog ver te boven ging.

De lagere goden, die het lastig werk op aarde opknaptten, kwamen in opstand. Toen vatten de goden het plan op om via genetische manipulatie een kloon te creëren, die intelligent genoeg was om zelfstandig te werken, maar tegelijkertijd beperkt genoeg was in zijn denken om nooit in opstand te komen.

Er volgt in de kleitabeletten een beschrijving van talloze mislukte experimenten. De goden gebruikten genetisch materiaal dat op aarde beschikbaar was. Dit leidde tot het ontstaan van vreemde, gekruiste diersoorten, die in vele mythologische (o.a. Griekse) verhalen tot op de dag van vandaag overgeleverd zijn.

Na vele mislukte pogingen zijn de goden in hun opzet geslaagd, nadat ze uiteindelijk genetisch materiaal van zichzelf hadden gebruikt. Dit leidde volgens de kleitabeletten tot het ontstaan van de eerste Sumeriërs. De eerste ‘mens’ was op aarde verschenen.

Hij werd in het Sumerisch de **Lulu Amelu** (Loeloe Ameloe) genoemd, wat letterlijk betekent: de werker.

In de kleitabeletten wordt deze gebeurtenis beschreven met de woorden:

“En toen creëerden zij de mens, naar hun beeld en hun gelijkenis.”

De eerste mensen waren dus genetisch gemaakte klonen, die als slaven voor de goden werkten.

Talloze verhalen over deze goden en de mensen zijn terug te vinden in de uitgebreide Sumerische lectuur.

Tegen alle logica in blijft men deze geschiedenissen als “mythologie” afdoen. Maar waar haalde de primitieve mens 5000 jaar geleden de fantasie vandaan om verhalen te noteren over o.a.: ruimteschepen, hoogtechnologisch wapentuig, genetische manipulatie, uitgebreide astronomische kennis, uitgebreide wiskundige kennis, enz...?

Verdere Sumerische geschiedenis is hier niet op zijn plaats, behalve nog het feit dat de goden spijt kregen van hun creatie van de mens, omdat deze niet volledig beantwoordde aan de oorspronkelijk gestelde eisen:

1. de intelligentie van de mensen groeide, wat voor de goden onaanvaardbaar was, omdat dit zou leiden tot gelijkheid tussen goden en mensen
2. de mens was vruchtbaarheid gegeven, wat leidde tot een ongeremde aangroei van de mensheid en dit tot grote angst van de goden

Daarom besloten de goden tot vernietiging van hun eigen creatie. Er volgen dan verschillende beschrijvingen van pogingen van de goden om de mensen o.a. via hongersnood en watertekorten te laten uitsterven. Alle pogingen mislukten door onderlinge onenigheid en sabotage tussen de goden.

Uiteindelijk werd besloten de mens te vernietigen door hem over te laten aan een natuurramp: de zondvloed. Ook deze poging mislukte door een goddelijke sabotagedaad: één man (Utnapistjim) en zijn familie werden ingelicht. Met goddelijke hulp werd een boot vervaardigd en met een eveneens goddelijke stuurman werd de zondvloed overleefd.

Na dit gebeuren vanuit hun in een baan om de aarde cirkelende ruimteschip te hebben gevolgd, besloten de goden om de mensheid niet langer te belagen.

Tot zover de Sumerische kleitabletten.

Voegen we hier nog aan toe dat deze sciencefictionachtige verhalen uit een ver verleden allesbehalve een unicum zijn. Over gans de wereld zijn zulke oude verhalen overgeleverd.

Wat dat betreft vinden we de meest uitgebreide oude literatuur in India.

Een (niet volledig) overzicht van zeer oude schriften die bulken van antieke sciencefiction:

Viṣṇu Purāṇa	23000 verzen
Nārādīya Purāṇa	25000 verzen
Padma Purāṇa	55000 verzen
Garuḍa Purāṇa	19000 verzen
Varāha Purāṇa	18000 verzen
Bhāgavata Purāṇa	18000 verzen
Brahmāṇḍa Purāṇa	12000 verzen
Brahmavaivarta Purāṇa	18000 verzen
Mārkaṇḍeya Purāṇa	9000 verzen
Bhaviṣya Purāṇa	14500 verzen
Vāmana Purāṇa	10000 verzen
Brahma Purāṇa	10000 verzen
Matsya Purāṇa	14000 verzen
Kūrma Purāṇa	17000 verzen
Liṅga Purāṇa	10000 verzen
Śiva Purāṇa	24000 verzen
Skanda Purāṇa	81000 verzen

Agni Purāṇa	15400 verzen
Mahābhārata	90000 dubbelverzen
Rāmāyaṇa	24000 dubbelverzen

Gewapend met deze (voor)kennis gaan we het oude testament te lijf, dat volgens de theologen handelt over die ene GOD, schepper van hemel en aarde, bron van al het gekende.

Het oude testament

Bij lezing van de bijbel is het van belang te beseffen dat we slechts beschikken over een vertaling. Een vertaling van zo'n oud boek geeft ons slechts een benadering van wat oorspronkelijk bedoeld was in de "grondtekst". Bovendien wordt specifiek voor dit boek de vertaling afgeleverd door mensen die we niet voor honderd procent als onbevooroordeeld mogen bestempelen. Alle vertalers hebben een band met de Kerk die uit dit boek haar theologie afleidt.

Maar, omdat in dit artikel niet de denkwijze van de Kerk gevolgd wordt, kunnen we vanuit ons standpunt de vertaling als vrij objectief beschouwen. Immers in twijfelgevallen zal de vertaler hoogstens geneigd zijn een keuze te maken die nauwer aanleunt bij de theologie en zeker niet de meer sciencefictionachtige toer opgaan.

In de inleiding op de Pentateuch (eerste 5 boeken) lezen we het volgende:

In Genesis heeft de ene God geen gelijke en staat Hij niet aan het hoofd van een pantheon.

*Hij draagt verschillende namen als **El, El-Eljon, El-Roï, El-Sjadai**, die oorspronkelijk misschien teruggaan op onderscheiden godengestalten, maar in de bijbel aanduidingen zijn van één persoonlijke God, die zich op velerlei wijze manifesteert.*

Goed dat men zo eerlijk is om vooraf te zeggen dat in Genesis een loopje wordt genomen met de correcte vertaling, want daar komt het uiteindelijk op neer. We vinden in de vertaling slechts twee namen terug: ofwel God ofwel Jahwe.

In Genesis hoofdstuk 1 wordt verteld over de schepping van hemel en aarde in 6 fasen (elke fase = 1 dag in het verhaal).

In hoofdstuk 2 wordt nog eens dieper ingegaan op fase 6, de schepping van de mens:

Gen.2, 7 Toen boetseerde Jahwe God de mens uit stof, van de aarde genomen, en hij blies hem de levensadem in de neus: zo werd de mens een levend wezen.

Hier stuiten we op een eerste eigenaardig feit. God schiep het ganse universum uit niets in vijf fasen (dagen). De zesde fase is de schepping van de mens. Hiervoor maakt God echter gebruik van stof (materie). Spreekt men hier nog wel over dezelfde God als die van de vorige vijf fasen van de schepping? Merk ook de mogelijke gelijkenis op met het Sumerisch verhaal, waar ook gebruik gemaakt wordt van "stof", genetisch materiaal. Er zijn trouwens meerdere overeenkomsten tussen beide verhalen. Een grote overeenkomst in de woordkeuze toont aan dat voor het bijbelse verhaal gebruik is gemaakt van de Sumerische versie.

Gen.1, 26 God sprak: "Nu gaan wij de mens maken, als beeld van ons, op ons gelijkend".

Deze regel roept enkele bedenkingen op:

- God spreekt in de meervoudvorm: de mens lijkt niet op "Mij", maar op "Ons", net als

in het Sumerisch verhaal waar het echter duidelijk over vele goden gaat.

- Als de mens “gemaakt” is naar Gods beeld en gelijkenis, houdt dit hoe dan ook in dat God op de mens lijkt. Een vreemde gedachte is dit wel. Verderop in het OT zullen we echter nog dikwijls op dit fenomeen stoten.

In het Sumerisch verhaal is de mens een slaaf die allerlei klussen opknapt voor de goden. De hoofdtaak van de *Lulu Amelu* is het delven van goud, ertsen en edelstenen...

In de gewijde geschiedenisverhaaltjes zijn de eerste mensen, Adam en Eva, bevoorrechte lievelingen van God, die een luilekker leventje mogen leiden in een “aards paradijs”.

Even zelf in de bijbel lezen, levert het volgende op:

Gen.2, 10 – 12 Uit Eden stroomt de rivier die water geeft aan de tuin; hij splitst zich in vier armen. De naam van de eerste is Pison, hij stroomt om geheel Chawila heen, waar goud is; het goud van dat land is voortreffelijk; en ook balsemhars en edelstenen worden er gevonden.

Waar hadden Adam en Eva goud voor nodig, of balsemhars, of edelstenen? Belangrijke details die ontbraken aan de mooie gewijde geschiedenis verhaaltjes.

Gen.2, 15 Toen bracht Jahwe God de mens in de tuin van Eden om die te bewerken en te beheren.

Spijtig voor Adam, 't was dus toch om te werken! Was de tuin van Eden misschien een goddelijke goudmijn?

Volgens de Sumerische kleitabletten was de eerste mens niet tevreden met zijn toestand van onvruchtbaarheid. Hij vroeg aan de goden om vruchtbaar te worden zoals zij, zodat hij zichzelf kon voortplanten. Een vraag die na veel onderling geruzie ingewilligd werd door de goden.

De bijbel zegt hierover:

Gen.2, 21 – 22 Toen liet Jahwe God de mens in een diepe slaap vallen; en terwijl hij sliep nam hij een van zijn ribben weg en zette er vlees voor in de plaats. Daarna vormde Jahwe God uit de rib die hij bij de mens had weggenomen een vrouw, en bracht haar naar de mens.

Eigenaardig toch? Is God niet almachtig? Waar is die goddelijke narcose voor nodig?

Dit lijkt toch veel meer op een moderne operatie, gevolgd door de productie van een kloon, dan op een schepping van de Almachtige.

In hoofdstuk 3 van Genesis lezen we het volgende:

Gen.3, 8 – 9 Toen zij, bij het opkomen van de middagwind, de donder van Jahwe God in de tuin hoorden klinken, verborgen de mens en zijn vrouw zich voor Jahwe God tussen de bomen van de tuin. Maar Jahwe God riep de mens en vroeg hem: “Waar zijt gij?”

Dit is de eerste beschrijving van het donderend geraas waarmee Jahwe verschijnt, die we in de bijbel kunnen terugvinden. Het is echter zeker niet de laatste, noch de meest uitgebreide.

De mens speelt verstoppertje met God en wint zowaar! Jahwe geeft het op en moet hen roepen.

Even verderop lezen we de volgende vreemde passage:

Gen.3, 21 En Jahwe God maakte kleren van huiden voor de mens en zijn vrouw en Hij deed hun die aan.

De mens was oorspronkelijk naakt. Dikwijls vinden we aanwijzingen in het OT dat God en zijn engelen gekleed waren. Hun kleding was klaarblijkelijk heel verschillend van deze van de mens, zoals verderop duidelijk wordt. Kleren maken van huiden lijkt mij trouwens een t  ambachtelijke bezigheid voor God. Een duidelijk gebrek aan Goddelijke Voorzienigheid!

Waarom werd de mens niet geschapen in een heerlijk pelsje? Ach ja, het beeld en de gelijkenis zit daar misschien voor iets tussen.

Gen.3, 22 En Jahwe God zei: “Nu de mens in de kennis van goed en kwaad *als een van Ons* is geworden, wil ik voorkomen dat hij nog plukt van de boom van het leven; door daarvan te eten zou hij eeuwig blijven leven!”

Steeds weer dit gebruik van het zogenaamde “eerbiedwaardige meervoud”, dat zich echter ook laat interpreteren als een bestaan van meerdere goden.

God leek het inderdaad niet prettig te vinden dat de mens meer en meer op Hem ging lijken. Hij had hem wel geschapen naar Zijn beeld en gelijkenis, maar kon blijkbaar niet verdragen dat de gelijkenis te groot werd. Wat een on-Goddelijke zienswijze!

Over het eeuwig leven dat mogelijk zou geweest zijn, vinden we verderop nog een aanwijzing:

Gen.5, 5 Heel de levensduur van Adam bedroeg negenhonderd dertig jaar. Toen stierf hij.

Ongetwijfeld veel te vroeg van ons heengegaan. God hebbe zijn ziel. Wablief? 930 jaar?

In hetzelfde hoofdstuk vinden we een lijst van nakomelingen van Adam met vermelding van hun bereikte ouderdom.

Ik som ze gewoon op. De ganse tekst is terug te vinden in Gen. 5, 6 – 32.

Set 912 jaar, Enos 905 jaar, Kenan 910 jaar, Mahalalel 895 jaar, Jered 962 jaar, Henoeh 365 jaar, Metuselach 969 jaar, Lamech 777 jaar en Noach mocht zich verheugen op een drieling toen hij 500 jaar was.

U zal waarschijnlijk medelijden hebben met Henoeh, daar deze reeds op de jeugdige leeftijd van 365 jaar is heengegaan, maar hij is toen (volgens de bijbel en ook volgens andere oude literatuur) wel degelijk heengegaan, maar niet gestorven. De bijbel vermeldt van al deze oude knapen na een korte omschrijving hun ouderdom gevolgd door het zinnetje: Toen stierf hij.

Bij Henoeh lezen we echter:

Gen.5, 23 – 24 Heel de levensduur van Henoeh bedroeg driehonderd vijfenzestig jaar. Henoeh richtte zijn schreden naar God; zo kwam het dat hij verdween, omdat God hem wegnam.

Volgens overleveringen en teksten die niet bij de bijbel horen is Henoeh met God weggevoerd in een vurige wagen.

Maar wat moeten we denken van de hoge ouderdom van onze eerste voorouders zoals dat in de bijbel beschreven wordt? Iedereen denkt wat hij wil, maar uit de Sumerische tabletten komt naar voor dat de goden aldaar duizenden ja, zelfs enkele tienduizenden jaren oud werden. Hun boom des levens!

In het Gilgamesj epos gaat de menselijke held uit het verhaal met een van de goden geleend ruimteschip naar hun thuisplaneet. Daar krijgt hij van de hoogste van de goden een plantje mee dat het leven aanzienlijk verlengt. Zijn gewaagde onderneming loopt goed af, maar het plantje gaat (helaas of gelukkig ?) op de terugweg verloren.

Adam had dus duidelijk gegeten van de boom des levens. Dit was trouwens niet verboden volgens de bijbel. Er worden specifiek twee bomen vermeld:

Gen.2, 9 Jahwe liet uit de grond allerlei bomen opschieten, aanlokkelijk om te zien en heerlijk om van te eten; daarbij was ook de boom van het leven midden in de tuin en de boom van de kennis van goed en kwaad.

Gen.2, 16 – 17 Jahwe God gaf de mens dit gebod: “Van al de bomen in de tuin moogt ge vrij eten, maar van de boom van de kennis van goed en kwaad moogt ge niet eten, want op de dag dat ge daarvan eet, moet ge sterven.

De boom van goed en kwaad geeft ons aanleiding tot heel veel speculatie waar hier niet op ingegaan wordt.

Feit is echter dat volgens de Sumerische kleitabletten de mens niet te intelligent mocht worden van hun goden. Dat feit vertoont veel overeenkomst met het laatste citaat.

Dat Adam had gegeten van de boom des levens had nog een duidelijke nawerking in zijn nakomelingen. In de verdere geslachtslijsten in de bijbel zien we een gestadige afname van de levensduur tot een stagnatie op een voor ons heel normale leeftijd.

Nog enkelen vermeldenswaardige citaten uit Genesis:

Gen.3, 24 Hij verjoeg dus de mens uit de tuin en aan de oostkant van de tuin van Eden plaatste Hij de kerubs en de vlam van het wentelend zwaard, om de weg naar de boom van het leven te bewaken.

De boom des levens wordt bewaakt met wapengekletter!

Ook Indische geschriften vermelden een plantensap (Soma) dat het leven verlengt. (o.a. Rig Veda)

Gen.6, 1 – 4 Toen de mensen talrijk begonnen te worden op de aardbodem en dochters kregen, zagen de zonen van God hoe mooi de dochters van de mensen waren, en zij kozen zich uit die dochters ieder een vrouw. Maar Jahwe zei: “Mijn levensgeest zal niet altijd bij de mens blijven, want hij is maar een nietig wezen; de duur van zijn leven zal honderd twintig jaar bedragen. In die dagen – en ook nog daarna – leefden er reuzen op aarde, doordat de zonen van God gemeenschap hadden gehad met de dochters van de mensen die hun zonen hadden gebaard. Zij waren de befaamde geweldenaars van de oude tijd.

Zonen van God ???

Ook de Sumerische tabletten geven uitgebreid verslag van het soms losbandige leven van hun goden en vermelden talrijke liefdesaffaires tussen goden en godinnen enerzijds en mensen anderzijds met een halfgoddelijk nageslacht tot gevolg.

Ook in de mythologieën van andere volkeren komt dit onderwerp uitgebreid aan bod. Een netelig stukje uit de bijbel dat elke geestelijke graag zal “vergeten” te vertellen.

Verderop in genesis vinden we het verhaal van Abram, later door een engel van Jahwe Abraham genoemd.

Ook hier vinden we vele verhalen die nauwelijks in verband kunnen gebracht worden met een God die we zien als ál-doordringende oorzaak van alles wat bestaat.

Er wordt volop melding gemaakt van erg persoonlijke contacten en dialogen tussen Jahwe en Abraham.

Gen.17, 10 Dit is Mijn verbond, dat gij moet onderhouden, Mijn verbond met u en uw nakomelingen: Alle mannelijke personen moeten besneden worden.

Gen.17, 12 Al uw mannelijke kinderen moeten, als ze acht dagen oud zijn besneden worden, geslacht na geslacht. Dit geldt ook voor degenen die niet van uw geslacht zijn, maar die in uw huis zijn geboren, of van vreemden gekocht zijn.

Jahwe geeft dikwijls opdrachten (wetten) die betrekking hebben op de hygiëne. Uit alles blijkt zijn grote angst voor besmettelijke ziekten. Vooral geslachtsziekten leken veel problemen op te leveren. Op overtreden van deze hygiënische wetten stond een onmiddellijk uit te voeren doodstraf. Een straf, die zelfs Jahwe eigenhandig en soms massaal uitvoerde.

Bij lezing van het OT komt duidelijk tot uiting dat Jahwe wil beschikken over een uitgebreid eigen volk, vrij van ziekten, dat zich steeds plooit naar zijn bijwijlen bizarre wensen.

Nergens in het OT vinden we een duidelijke reden voor de speciale belangstelling die Jahwe voor het Joodse volk koesterde. Men kan alleen vermoeden dat hij sterke en vooral gezonde slaven nodig had. Verder valt de grote belangstelling op die Jahwe had voor eetbaar vlees van goede kwaliteit. Een heerlijke afwisseling op het saaie menu van buitenaardse astronauten?

Gen.18, 1 – 5 Eens verscheen Jahwe aan Abraham bij de eik van Mamre, toen Abraham op het heetst van de dag bij de ingang van zijn tent zat. Hij sloeg zijn ogen op en zag plotseling drie mannen voor zich staan. Meteen liep hij van de ingang van zijn tent naar hen toe; hij boog diep en zei: “Wees zo welwillend heer, uw dienaar niet voorbij te gaan. Ik zal water laten halen; was uw voeten en rust hier onder de boom. Nu u bij uw dienaar bent zal ik brood voor u halen om u te sterken voor uw verdere reis.” Zij zeiden: “Heel graag.”

Gen.18, 8 Terwijl zij aten bleef hij bij hen staan, onder de boom.

Nu was Abraham een rijke, zeer vooraanstaande man met veel macht en invloed. Hij doet een dutje, slaat zijn ogen op, ziet drie “mannen” en buigt diep. Hij had dat goed gezien, want het bleek Jahwe te zijn in gezelschap van twee engelen. Aan de ene kant duidelijk dat God heel erg op een mens lijkt (naar zijn beeld en gelijkenis), anderzijds alhoewel Abraham drie “mannen” ziet, herkent hij onmiddellijk Jahwe en de engelen. Een kwestie van opvallende kleding of attributen? Wie de moeite doet om het ganse verhaaltje te lezen, zal merken dat “God” en

zijn engelen zich te goed doen aan een mals kalfje met versgebakken koeken, wrongel en melk. Een slecht verteerbaar hoofdstukje voor de vegetariërs onder ons!

Gen.18, 6 – 15 verhaalt verder dat Jahwe belooft aan Abraham dat diens vrouw Sara een kind zal krijgen. Beiden waren toen al oud: Abraham was 99 jaar en Sara “ging het niet meer naar de wijze der vrouwen”.

Gen.21, 1 – 7 maakt dit verhaal af door te vermelden dat Sara op het aangekondigde tijdstip bevalt van een zoon Isaak.

Gen.18, 16 – 33 geeft de dialoog weer tussen Jahwe en Abraham over de geplande verwoesting van *Sodom* en *Gomorra*. Hier maken we kennis met een ander aspect van God in het oude testament: Jahwe twijfelt:

Gen.18, 17 **Jahwe dacht: Zou ik voor Abraham geheim houden wat ik van plan ben?**

Eigenaardig, hier is sprake van een God met weifelende gedachten.

Uiteindelijk komt het in de verdere dialoog erop neer dat Jahwe zijn lugubere plannen met de verdoemde steden bekend maakt en verdedigt.

Abraham doet zowaar een beroep op Gods geweten en bekomt uiteindelijk de redding van zijn neef Lot en diens familie, maar kan de verwoesting van Sodom en Gomorra niet beletten.

Gen.19 beschrijft de verwoesting van deze steden in de meest pure antieke sciencefictionstijl.

Hier werd blijkbaar een gevaarlijk en machtig wapen gebruikt dat ons onwillekeurig aan een atoombom doet denken.

De verdere hoofdstukken van Genesis verhalen als een boeiende antieke soap de familiegeschiedenis van Abraham, zijn zoon Isaak en diens zoon Jakob.

Deze Jakob wordt later Israël genoemd. Hij kreeg twaalf zonen, die elk op hun beurt stamvader werden. Op deze wijze ontstond een uit twaalf stammen bestaand volk genoemd naar deze Israël: de Israëlieten.

Dit is het volk waar Jahwe zijn zinnen op had gezet. Hij noemt dit volk zijn uitverkoren volk:

Ex.19, 5 – 6 **Als ge aan mijn woord gehoorzaamt en mijn verbond onderhoudt, dan zult ge – hoewel de hele aarde Mij toebehoort – van alle volken op bijzondere wijze mijn eigendom zijn. Ge zult mijn priesterlijk koninkrijk en mijn heilig volk zijn.**

Het zal iemand, die het ganse oude testament doorneemt, gaandeweg opvallen dat het woordje “heilig” in verband met Jahwe een speciale betekenis heeft.

Met “heilig” bedoelt Jahwe zoiets als hygiënisch, ontsmet, gezond, gereinigd, niet besmettelijk. De angst van Jahwe om in contact te komen met ziekteverwekkers is in het oude testament alom tegenwoordig.

Vandaar de noodzaak dat zijn eigen volk zich aan een aantal strikte wetten houdt, die meestal een algehele hygiëne en een goede gezondheid beogen.

Vandaar ook dat zijn volk zich slechts onder streng bepaalde voorwaarden mocht vermengen met ander volken.

Moest deze Jahwe bijvoorbeeld heden ten dage op onze wereldbol rondwaren, hij zou een grote bedreiging vormen voor onder andere de ganse bevolking van onze Westerse cultuur.

Enkele punten die Jahwe ons niet in dank zou afnemen:

- Praktisch niemand van onze mannelijke bevolking is besneden. Misschien zou dit in de huidige tijd minder een probleem zijn, gezien onze hygiënische gebruiken, maar toch...
- Onze tolerantie tegenover homoseksualiteit...
- Aids...

Mogelijk zou hij ons massaal en onverbiddelijk, zoals hij in vele bijbelse verhalen gedaan heeft, uitroeien.

Door omstandigheden, geheel georkestreerd door Jahwe, komt Jakob (Israël) met zijn twaalf zonen en hun gezinnen in Egypte terecht.

Zij komen daar aan met zeventig mannen (vrouwen lijken in de bijbel doorgaans het tellen niet waard). In aanvang zijn ze daar welkom, maar mede door Jahwe's toedoen, zijn ze na vierhonderd dertig jaar tot een volk van meer dan zeshonderdduizend mannen uitgegroeid.

Overal is het verhaal doorspekt met vreemde (goddelijke?) tussenkomsten, die elke rechtgeaarde gelovige tot wanhoop kunnen brengen.

In Gen.32, 23 – 33 worstelt Jakob met een “man” gedurende een gedeelte van de nacht.

Gen.32, 26 – 31 Toen de man gewaar werd dat hij Jakob niet aankon, stootte hij hem bij de worsteling boven tegen de heup, zodat die ontwricht werd. Daarop zei de man: “Laat mij gaan want de dageraad is aangebroken.” Maar hij antwoordde: “Ik laat u niet gaan wanneer ge mij niet zegent.” Hij vroeg: “Hoe is uw naam?” Hij gaf ten antwoord: “Jakob.” Toen zei hij: “Voortaan zult ge geen Jakob meer heten, maar Israël, want ge hebt met God gestreden en met mensen en gij hebt hen overwonnen.” Nu vroeg Jakob: “Maak mij uw naam bekend.” Maar hij zei: “Waarom vraagt ge naar mijn naam?” Toen gaf hij hem ter plaatse zijn zegen. Jakob noemde die plaats Peniël, “want – zo zei hij – ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht en toch ben ik in leven gebleven.”

Zelfs de samenstellers van deze overigens uitstekende willibrord vertaling wisten in deze passage niet meer waar ze hoofdletters of kleine letters moesten gebruiken.

Deze passage kreeg als ondertitel: Jakob worstelt met de engel.

Merk, zoals steeds bij dit soort ontmoetingen, de gelijkenis op tussen God – engel en mens: in een gevecht van man tot man, of moet men hier spreken van man tot engel, blijken de krachten perfect in evenwicht.

De snelle aangroei van de Israëlitische immigranten verwekt grote onrust in Egypte.

Dit leidt uiteindelijk tot onderdrukking en slavernij.

Na vierhonderd dertig jaar aanwezigheid in Egypte leidt Jahwe, met (gedwongen) medewerking van Mozes en Aäron, “Zijn volk” naar “het beloofde land”.

Deze tocht door de woestijn duurt veertig jaar. Ze heeft veel weg van een veldtocht, want onderweg worden heel wat volken uitgemoord of verjaagd met behulp van Jahwe en zijn hoogtechnologische wapens.

Overigens blijkt, uit lezing van de bijbel, het beloofde land een dicht bevolkt gebied te zijn, waar op last van Jahwe, iedereen, zonder uitzondering, moet vermoord worden.

Dit feit schijnt bij de gemiddelde gelovige totaal onbekend te zijn. Men kent wel het mooie verhaal van een liefhebbende God, die zijn onderdrukte volk op heel speciale wijze helpt ontsnappen uit de slavernij in Egypte. Men heeft eveneens weet van de veertigjarige tocht door de woestijn, maar de lugubere details, noch de gebruikte technologie zijn gekend.

Het is begrijpelijk dat men de mensen enkele eeuwen geleden al deze gebeurtenissen als religie kon aanpraten. De onbegrepen technologie die in het oude testament naar boven komt, moet toen nog een bovenmenselijke, en dus goddelijke indruk nagelaten hebben.

De moderne mens echter, voor wie veel van deze technologie bijna dagelijkse kost is geworden, krijgt bij lezing van het oude testament een heel ander kijk.

Het wordt heden duidelijk dat de schrijvers van het oude testament de bedoeling hadden om geschiedenis te schrijven. In de meeste gevallen ontbrak een afdoende woordenschat om de slechts gedeeltelijk begrepen voorvallen te omschrijven. Toch zijn ze vrij goed in hun opzet geslaagd.

Besef echter wel dat Jahwe's technologie de onze nog ver te boven ging. Een feit waar sommige moderne mensen door hun superioriteitsgevoel moeite mee hebben.

Jahwe's technologische voorsprong maakt dat ook wij, sommige gebeurtenissen niet of niet helemaal begrijpen. Het vraagt dan ook durf, bescheidenheid en enige fantasie, maar vooral een open geest om het oude boek te lezen. In dat geval opent het een gans nieuwe dimensie, maar wordt er tegelijkertijd afgerekend met een oubollige, aan alle kanten krakende en rammelende theologie.

Het volledig herzien van oude waarden (geloof) kan "pijn" doen!

Exodus, het tweede boek van het oude testament betekent zoveel als uittocht. Het boek beschrijft het vertrek van het Joodse volk uit Egypte en hun verdere belevenissen tijdens hun tocht door de woestijn.

De Egyptische farao besluit, angstig geworden door de ongebreidelde aangroei van het volk van Israël, om alle Joodse jongetjes die geboren worden, onmiddellijk te laten doden.

Het is op dat moment dat Jahwe tussenkomt om "Zijn" volk te "redden".

Hij heeft echter (zoals later nog dikwijls gebeurt) een vertrouweling nodig. Mozes is hier de meest geschikte persoon:

- Hij was van Joodse afkomst: moeder en vader waren uit de stam van Levi.

Dit maakte hem aanvaardbaar voor het Joodse volk.

- Hij was opgevoed aan het hof van de farao. Het verhaal van het rieten mandje is gekend... De hoge opvoeding, zijn intellect en de kennis van het Egyptische hof en hun gebruiken waren een grote troef.
- Hij had een Egyptenaar vermoord. Deze hield toezicht op de Joodse slavenarbeid en had daarbij een Joodse slaaf geslagen. Mozes die hiervan getuige was, was zo verontwaardigd, dat hij de man dood sloeg en begroef, waarna hij Egypte ontvluchtte.

Dit voorval bewees zijn voorkeur voor het Israëlitische volk.

Mozes wordt tegen wil en dank aangesteld als “profeet”.

Een steeds weerkerend verhaal is dat van de onwil van de door Jahwe aangestelde profeten.

Enkele voorbeelden:

- Mozes roept een spraakgebrek in als excuus. Jahwe stelt Mozes’ broer, Aäron aan als spreekbuis.
- Jonas neemt wetens en willens de verkeerde boot en vlucht. Jahwe veroorzaakt een schipbreuk en redt Jonas in een onderzeeboot, excuseer... een “walvis”.
- Jeremia: Jer.1, 6 **Ik zei: “Ach Jahwe, mijn Heer, ik kan niet spreken; ik ben veel te jong.”**
- Ezechiël wordt aangesteld en prompt ontvoerd in een vliegend tuig.

Ez.3, 13 – 15 Ik hoorde het klapperen van de elkaar rakende vleugels van de levende wezens, het geratel van de wielen naast hen, en tegelijk het gedreun van een aardbeving. De geest hief mij op en voerde me mee en ik ging heen, bitter gestemd en toornig, terwijl de hand van Jahwe op mij drukte. Ik kwam bij de ballingen van Tel Abib die aan de Kebar woonden. Zeven dagen zat ik in hun midden, zonder een woord uit te kunnen brengen.

Een mens zou er zowaar stil van worden, niet?

- Jesaja met het zwakste excuus uit de bijbelse geschiedenis, zegt na Jahwe’s landing in de tempel: Jes.6, 4 – 5 **De deurpinnen in de dorpels schudden van het luid geroep en de tempel stond vol rook. Ik zei:”Wee mij! Ik ben verloren! Ik ben een mens met onreine lippen, ik woon onder een volk met onreine lippen en ik heb met eigen ogen de Koning, Jahwe van de machten, gezien!”**

Mozes’ aanstelling tot profeet gaat gepaard met een vreemd verschijnsel: een braamstruik staat in lichterlaaie en verbrandt niet! (Ex.3, 2 – 3).

Jahwe zegt: Ex.3, 5 **Kom niet dichterbij en doe uw sandalen uit want de plaats waar gij staat is heilige grond.**

Maakt het allesbevattend principe dat wij God noemen zich bezorgd om de heiligheid van de grond waarop Mozes staat? Of is dit de bezorgdheid van een ruimtereiziger die geen ziekte wil overhouden aan een interplanetaire ontmoeting?

Het gesprek gaat verder en hier volgt nog een interessant citaat:

Ex.3, 8 Ik daal af om mijn volk te bevrijden uit de macht van Egypte, om het weg te leiden uit dit land naar een land dat goed en ruim is, een land van melk en honing, het gebied van de Kanaänieten, Hethieten, Amorieten, Perizzieten, Chivwieten en Jebusieten.

Eigenaardig toch, Onze Lieve Heer die afdaald in de vorm van een mens om zich op een weinig subtiele manier te bemoeien met enkele wereldse aangelegenheden.

Men kan in de bestraffing van Sodom en Gomorra nog enigszins inkomen, maar dit uitmoorden van onschuldige volken tart wel alle verbeelding.

Dat een bevolkingsgroep wordt bevrijd uit slavernij is een lovende gedachte. Maar wat was er mis met de opgesomde bevolkingsgroepen die “het beloofde land” bewoonden? Wat hadden

zij misdaan? Er wordt in gans het oude testament geen enkele misdaad van hen vermeld, geen enkele reden opgegeven voor hun uitroeiing.

Verderop in dit artikel volgen in verband hiermee nog citaten: van al de opgesomde volkeren mocht niemand in leven blijven. Wat hadden de pasgeboren Kanaänieten dan op hun geweten? Waaraan hadden de foetussen in de moederschoot van Hethieten en Amorieten zich bezondigd? Worden hier de verkeerde vragen gesteld?

Of gaat het hier niet over God en was die Jahwe heel wat anders dan beweerd wordt?

Het oude testament roept inderdaad heel wat vragen op.

Moesten we dit soort situaties slechts enkele malen tegenkomen in dit boek, dan zou men inderdaad kunnen gewagen van misverstanden, slechte vertalingen, verkeerd begrip van symbolische taal, enz....., maar gans het oude testament spreekt dezelfde taal!

Het verhaal gaat verder: Mozes en Aäron gaan in onderhandeling met de farao van Egypte.

Hierbij ontwikkelt zich een ware machtsstrijd. De Hebreeuwse onderhandelaars maken er met Jahwe's hulp een waar machtsvertoon van: de tien plagen van Egypte!

Indien we hier de lijn van de astronaut Jahwe doortrekken, dan lezen we een verhaal van chemisch-biologische oorlogsvoering, die zoals hij daar beschreven staat heden ten dage slechts gedeeltelijk zou kunnen geëvenaard worden.

Lezen we het verhaal als een gelovige, dan worden ook hier enkele vragen opgeroepen.

Waarom maakt de Almachtige er (blijkbaar met veel genoeg) een machtsspelletje van?

Wie zit er dan achter de krachten van de tovenaars van de farao, die toch ook tot dergelijke "trucs" in staat waren.

Bedenk in deze optiek dat volgens de overleveringen van de Sumeriërs en andere volkeren er vele goden-astronauten op aarde leefden.

Na de tien plagen vertrekt het ganse Joodse volk uit Egypte, onder begeleiding van Jahwe:

Ex.13, 21 – 22 Jahwe ging voor hen uit: overdag in een wolkkolom, 's nachts in een vuurzuil om hun licht te zijn. Zo konden zij dag en nacht doortrekken. Nooit week de wolkkolom overdag en de vuurzuil 's nachts van de spits van het volk.

Egypte trekt met een grote strijdmacht in de achtervolging en de vluchters slaan in paniek. Mozes tracht hen te bedaren.

Ex.14, 14 "Jahwe zal voor u strijden; zelf hoeft u geen vinger uit te steken."

En ook Jahwe reageert:

Ex.14, 19 – 20 De engel van God die aan de spits van het leger der Israëlieten ging, veranderde van plaats en stelde zich achter hen op. De wolkkolom ging weg van de spits en stelde zich achter hen op. Zo kwamen zij tussen het leger van de Egyptenaren en het leger van de Israëlieten. De wolk bleef die nacht donker zodat het heel die nacht niet tot een treffen kwam.

Het einde van dit verhaal is bekend. Jahwe maakt via Mozes' handen een droge doorgang midden in de Rietzee en na hun doortocht, laat hij het ganse Egyptische leger verdrinken.

Sceptici zullen onder andere dit fragment gebruiken om de ruimtereizigertheorie onderuit te halen. We moeten echter uit onze ivoren toren durven afdalen. Het vraagt enige bescheidenheid om te kunnen aanvaarden dat onze ruimtereizigers uit de oudheid over technologieën beschikten die wij (nog) niet hebben uitgevonden.

De bijbel is trouwens niet het enige oude schrift dat zulke geavanceerde technologieën vermeld. In de *oude Indische literatuur* vinden we beschrijvingen van onder andere:

- Een glinsterend vuur (wapen) dat als een boemerang bij de gebruiker terugkeert.
- Een wapen dat alle water omzet in damp en de ganse planeet in waterdamp hult.
- Een wapen dat een heel vijandelijk leger terstond in slaap doet vallen. (Van iets dergelijks maakt Jahwe volgens de bijbel veelvuldig gebruik: het wapen wordt dikwijls aangeduid als “de ban van Jahwe”)
- Een wapen dat illusies opwekt zodat de vijand in het niets vuurt.
- Een technologie die de gebruiker en zijn materiaal onzichtbaar maakt.
- Een wapen dat vanuit het heelal hele landen kan verzengen.
- Ruimtestations waar duizenden mensen leven, compleet met tuinen, akkers, stromend water, enz...
- Ruimteschepen van alle maten, die volgens een antizwaartekracht principe functioneren en enorme snelheden kunnen ontwikkelen.
- Vliegtuigen die tegen enorme snelheden in een scherpe hoek van richting kunnen veranderen en die blijkbaar vanuit stilstand zonder overgang op topsnelheid kunnen vliegen.

Vimāna is het Sanskrietwoord voor vliegtuig. In de **Vimānika-Śāstra** worden de volgende technologieën beschreven:

- Een soort spiegel waarmee men energie kan opwekken.
- Een inrichting waarmee men een vliegtuig tijdens de vlucht groter of kleiner kan maken.
- Een installatie om stralingsenergie op te slaan.
- Een instrument dat de intensiteit van de bliksem meet.
- Apparaten om de bodemschatten (mineralen, ertsen, goud, enz..) onder het oppervlak van planeten exact te bepalen.
- Een installatie om een heel gebied overdag in de duisternis te dompelen.
- Apparatuur om de windkracht te neutraliseren.
- Een geluidskanon.
- Twaalf verschillende soorten elektriciteit.
- Een instrument dat “uit het niets” energie opwekt.
- Apparatuur waarmee beelden en gesprekken in vijandelijke vliegtuigen kunnen worden opgevangen.

- Een installatie die zonne-energie aftapt.
- Een apparaat om de beweging van een vijandelijk vliegtuig te stoppen.
- Een toestel dat het eigen vliegtuig onzichtbaar maakt.
- Kristallen die elektriciteit opwekken.
- Apparatuur die bescherming biedt tegen chemische en biologische oorlogvoering.
- Een beschermend schild rond de eigen machine.
- Verschillende hittewerende metalen.
- Motoren voor vliegmachines die hun energie aan kwikzilver ontlenuen.
- Hoogwaardige legeringen.

Andere Sanskrietteksten die gewag maken van oude, vergevorderde technologieën zijn onder andere:

- De Samarāṅgaṇa Sūtradhāra
- De Yukikalpataru van Bhoja
- De Mayamata
- De Ṛg-Veda
- De Mahābhārata
- De Rāmāyaṇa
- De Purāṇa's
- De Bhāgavata
- De Raghuvamśa
- De Abhimaraka van Bhāsa
- De Jātaka's
- De Avadāna literatuur
- De Kathāsaritsāgara

Zoals u merkt is het oude testament niet de enige antieke sciencefictionbron.

Het verschil zit in het feit dat het in de bijbel wordt voorgesteld als wonderen, verricht door de Almachtige God, terwijl de Indische schriften er geen twijfel over laten bestaan, dat het om ruimtevaarders gaat die ook daar "goden" genoemd worden.

Deze "goden" vertonen alle denkbare menselijke trekjes en neigingen, net zoals trouwens bij de Sumeriërs. Dit is in schril contrast met het Indisch equivalent van God dat aangeduid wordt als "Dat" of "Het" en dat bestempeld wordt als eigenschaploos.

Hoewel de schrijvers van de eerste vijf boeken van het oude testament getracht hebben, de geschiedenis zo nauwkeurig mogelijk weer te geven, moeten we toch rekening houden met het feit dat de verhalen elkaar niet altijd chronologisch opvolgen.

Hoofdstuk 19 van Exodus beschrijft de verschijning van Jahwe op de Sinai, drie maanden na het vertrek uit Egypte.

Omdat er steeds weer problemen opduiken aangaande de mentaliteit van het volk en hun vertrouwen in Jahwe en zijn profeten Mozes en Aäron, besluit Jahwe tot een “indrukwekkende voorstelling”.

Ex.19, 9 – 13 Jahwe sprak nu tot Mozes: ”Ik kom tot u in een dichte wolk zodat het volk Mij met u hoort spreken en voor altijd vertrouwen in u zal krijgen.” Mozes bracht het antwoord van het volk over aan Jahwe. Toen sprak Jahwe tot Mozes: ”Begeef u naar het volk en zorg ervoor dat ze zich vandaag en morgen heiligen en hun kleren wassen. Zij moeten zich gereed maken voor overmorgen, want overmorgen zal Jahwe voor de ogen van heel het volk neerdalen op de Sinai. Baken voor de mensen een terrein af en zeg hun: Wacht u op de berg te komen of zelfs zijn voet maar te betreden; wie op de berg komt wordt ter dood gebracht. Zelfs met geen vinger mag zo iemand aangeraakt worden: hij moet gestenigd worden of doodgeschoten. Pas als de ramshoorn weerklinkt mogen zij de berg bestijgen.”

Mozes brengt de boodschap over en verbiedt zelfs seksuele gemeenschap voor Jahwe’s landing.

Dan volgt het verslag van de landing zelf.

Ex.19, 16 Op de derde dag, vroeg in de morgen, begon het te donderen en te bliksemen. Boven de berg hing een dichte wolk, machtig bazuingeschal weerklonk, en alle mensen in het kamp beefden van angst.

Ex.19, 18 – 19 De Sinai was geheel in rook gehuld omdat Jahwe in vuur was nederge-daald. De rook steeg omhoog als van een smeltoven. Heel het volk was met ontzetting geslagen. Bazuingeschal weerklonk, luider en luider. Mozes sprak en de stem van God antwoordde hem.

Ex.19, 21 Toen sprak Jahwe tot Mozes: “Ga naar beneden en waarschuw de mensen dat zij niet op mogen dringen om Jahwe te zien; want dan zouden er velen sterven.”

De reden van deze ganse vertoning wordt nog verduidelijkt in hoofdstuk 20.

Ex.20, 18 – 20 Overweldigd door de donderslagen, de bliksemflitsen, het bazuingeschal en de rokende berg beefde heel het volk van angst en bleef op een afstand staan. Ze vroegen aan Mozes: “Spreekt u toch met ons; wij zullen luisteren. Maar laat God niet tot ons spreken want dan sterven wij.” Mozes antwoordde: “Wees maar niet bang. Want God is gekomen om u op de proef te stellen: dat u zo’n ontzag voor Hem zoudt krijgen dat u niet meer zondigt.”

Steeds weer blijkt de woordenschat van de schrijver ontoereikend om de overweldigende fenomenen te beschrijven die dergelijke landingen met zich brachten. Houd deze beschrijving echter eens bij de hand wanneer u rustig thuis vanuit uw luie zetel de volgende lancering van een of ander modern ruimtetuig volgt. Stel u daarbij voor dat u niet achter uw televisietoestel zit, maar dat u ter plaatse op minimaal veilige afstand, de gebeurtenissen volgt.

Kan u zich de ontzetting voorstellen van een primitieve mens, die zoiets beleeft zonder voorkennis?

Verderop in Exodus wordt nog enige klaarheid geschonken in de bedoelingen van de veertig jaar durende woestijntocht:

Ex.23, 27 – 30 Vrees voor Mij zal ik voor u doen uitgaan. Alle volken die gij aantreft zal Ik in paniek brengen, al uw vijanden laat Ik voor u op de vlucht slaan. Ik zend verslagenheid voor u uit. Die zal de Chiwwieten, de Kanaänieten en de Hethieten voor u verjagen. Maar ik verjaag ze niet in één jaar, anders zou het land een woestijn worden en de wilde dieren zouden zich tot uw schade vermenigvuldigen. Maar ik verjaag ze geleidelijk aan, tot gij u zo vermenigvuldigd hebt dat ge het land kunt bezetten.

En verder volgt nog een verwijzing naar andere goden.

Ex.23, 32 – 33 Met hen of hun goden moet gij geen verbond sluiten. Zij mogen niet in uw land blijven wonen, zij zouden u er toe brengen tegen Mij te zondigen. Gij zoudt hun goden vereren en dat zou uw ongeluk betekenen.

Verder lezen we dat Mozes veertig dagen bij Jahwe verblijft op de top van de berg. Hier wordt hij grondig geïnstrueerd, onder andere over de vervaardiging van een aantal mysterieuze voorwerpen. Zijn terugkeer is eigenaardig. Om dit te begrijpen moet men weten dat volgens de Sumeriërs hun goden last hadden van kosmische straling. Verder maakten deze goden tijdens hun onderlinge oorlogen nogal wat gebruik van gevaarlijke stralingswapens. Deze voortdurende blootstelling aan straling was volgens de Sumeriërs de aanleiding van hun belangstelling voor goud met zijn beschermende mogelijkheden. De goden waren hier hoofdzakelijk om het goud “geland”. Dit levert ons een heel plausibele verklaring voor de waarde die de mens hecht aan goud, tot zelfs in zijn prilste geschiedenis.

Enkele citaten die Mozes' terugkeer beschrijven na zijn veertigdaags verblijf bij Jahwe.

Ex.34, 29 – 30 Toen Mozes de berg Sinaï afdaalde met de twee stenen platen, de tekst van het verbond, was hij er zich niet van bewust dat zijn gezicht glansde omdat hij met Hem gesproken had. Maar Aäron en de overige Israëlieten zagen de glans op het gezicht van Mozes wel, en zij durfden hem niet te naderen.

Ex.34, 33 Toen Mozes zijn toespraak beëindigd had, deed hij een doek over zijn gezicht.

Rest ons wat Exodus betreft nog enige uitwijding over de mysterieuze voorwerpen die ze moesten vervaardigen of van Jahwe kregen.

In Exodus lezen we dat Jahwe een aantal kunstenaars en valklieden opleidt en zeer nauwkeurige aanwijzingen geeft in verband met het vervaardigen van een groot aantal voorwerpen. Er is sprake van:

- een woning (tent) met voorhof
- de ark van het verbond
- een tafel
- een luchter
- een brandofferaltaar
- olie voor het licht
- priesterlijke gewaden

- een reukofferaltaar
- een wasbekken
- zalfolie
- reukwerk
- een orakeltas

De hiervoor gebruikte materialen zijn:

- iets meer dan 1000 kg goud
- 3440 kg zilver
- een onbepaalde hoeveelheid brons
- paarse, karmijnrode en scharlaken wol
- linnen, kleden van geitenhaar
- gelooide ramsvellen
- fijn leer
- acaciahout
- olie en geurige kruiden
- wierook
- kornalijn
- edelstenen

De interessantste voorwerpen zijn ongetwijfeld de ark met zijn inhoud en de priestergewaden.

De ark is volgens de beschrijving (Ex.37, 1 – 9) een kist met draagstokken, alles uit acaciahout, waarvan alle oppervlakken met goud zijn bekleed (binnen en buiten) en afgedekt met een massief gouden dekplaat met bovenop twee kerubs (beeldjes) eveneens in goud.

Deze ark bevatte de verbondsakte, maar zij bevatte nog iets anders: een radioverbinding!

Ex.25, 21 – 22 “Gij moet de dekplaat boven op de ark plaatsen en in de ark de verbondsakte neerleggen die Ik u geven zal. Daar zal Ik tot u komen, boven de dekplaat; vanaf de plaats tussen de beide kerubs die op de ark met de verbondsakte staan zal Ik u alle opdrachten voor de Israëlieten mededelen.”

Num.7, 89 Telkens als Mozes de tent van de samenkomst binnenging om met Hem te spreken, hoorde hij zijn stem vanaf de dekplaat op de ark met de verbondsakte, tussen de twee kerubs. Zo sprak Hij tot hem.

Deze ark moest met de grootste omzichtigheid benaderd worden. Ze bevatte een vreemde, gevaarlijke technologie die bij verkeerd gebruik zonder meer dodelijk was. Verder ging er van het ding een zeer gevaarlijke straling uit. Het overvloedig bedekken met goud moest hier bescherming bieden.

Alleen goed opgeleide priesters mochten de ark benaderen. Elke fout was dodelijk. De speciale priestergewaden waren eveneens doorweven met goud en voorzien van een aarding.

In verband met deze speciale eigenschappen van de ark volgen hier enkele voorbeelden.

De dood van twee priesters:

Lev.10, 1 – 2 **Nadab en Abihu, zonen van Aäron, namen hun vuurpan, deden er vuur in en legden er wierook op. Zij brachten vuur voor Jahwe, dat niet beantwoordde aan zijn voorschriften. Toen ging er van Jahwe een vuur uit dat hen verteerde. Zo vonden zij voor Jahwe de dood.**

Ongeluk tijdens het vervoer van de ark:

2 Sam.6, 7 **Maar toen ze bij de dorsvloer van Nakon kwamen en de runderen daar op hol dreigden te slaan, stak Uzza zijn hand uit naar de ark van God en greep haar vast. Toen ontbrandde Jahwe's toorn tegen Uzza; op de plaats zelf strafte God hem voor zijn vergrijp en hij bleef daar dood, naast de ark van God.**

Voor alle duidelijkheid: de ark wordt in het oude testament zeer dikwijls Jahwe genoemd. Per slot van rekening kon men daar met Hem praten.

Ongelukken bij de Filistijnen:

In het eerste boek Samuel, in de hoofdstukken 4 t.e.m. 7 vinden we een uitermate verhelderend verhaal. Deze gebeurtenissen spelen zich enkele honderden jaren na de tijd van de woestijntocht af. De ark was op dat moment al lang “buiten gebruik”, maar werd bewaard en vereerd als Jahwe zelf.

Het verhaal:

De Israëlieten raken verwickeld in een veldslag met de Filistijnen en worden verslagen. Ze leiden een verlies van ongeveer vierduizend man.

Teruggekeerd in hun kamp, bedenken ze dat ze deze veldslag verloren omdat “Jahwe” niet in hun midden was. Ze gaan de ark halen en met deze in hun midden volgt een nieuwe veldslag.

Ze worden opnieuw verslagen en leiden een verlies van dertigduizend man.

De Filistijnen zijn de koning te rijk: ze hebben de Israëlieten verslagen en... ze hebben de God van Israël buitgemaakt.

De fiere overwinnaars nemen in triomf de ark mee naar de stad Asdod. Zij weten echter niets van de ark af, noch van de “gebruiksvoorwaarden”.

1 Sam.5, 6 **De hand van Jahwe drukte zwaar op de Asdodieten; Hij bracht hen in paniek en teisterde hen met gezwellen.**

Er wordt besloten de ark over te brengen naar de stad Gat.

1 Sam.5, 9 – 12 **Nadat zij haar naar Gat hadden overgebracht veroorzaakte Jahwe een paniek in die stad en teisterde Hij de inwoners met een plaag: van groot tot klein kregen zij gezwellen. Dus stuurden zij de ark van God naar Ekron. Maar toen de ark van God daar aankwam, jammerden de Ekronieten: “Nu hebben ze de ark van God van Israël bij ons gebracht! Dat wordt de dood van ons en ons volk!” Zij riepen dus alle stadsvorsten van de Filistijnen bijeen en zeiden: “Laat de ark van de God van Israël wegbrengen. Ze moet terug naar de plaats waar ze thuishoort; anders wordt ze de dood van ons en ons volk.” In de hele stad heerste inderdaad een dodelijke ontzetting; zwaar drukte**

de hand van God op de stad. De inwoners die niet stierven kregen gezwellen en uit de stad stegen de noodkreten ten hemel.

Het verhaal gaat verder in hoofdstuk 6.

1 Sam.6, 1 – 2 Zeven maanden was de ark van Jahwe op Filistijns gebied. Toen wendden de Filistijnen zich tot de priesters en waarzeggers en zeiden: “Wij weten geen raad met de ark van Jahwe; zeg ons hoe we haar terug kunnen sturen naar de plaats waar ze thuishoort.”

De ark wordt op een wagen geplaatst samen met enkele symbolische gouden voorwerpen ter genoegdoening. De wagen, getrokken door twee koeien, wordt over de grens gejaagd en komt aan in het plaatsje Bet-Semes. De op het land werkende Israëlitische arbeiders kijken verheugd op. Levieten laden de ark af en de mannen van Bet-Semes brengen offers.

Het verhaal wordt als volgt besloten:

1 Sam.6, 19 – 21 en 1 Sam.7, 1 Maar Jahwe richtte een slachting aan onder de mannen van Bet-Semes, omdat zij naar de ark van Jahwe gekeken hadden; Hij doodde zeventig man, vijftig op de duizend. Het volk rouwde nu Jahwe zo'n grote slachting aanrichtte en de mannen van Bet-Semes zeiden: “Wie kan staande blijven in tegenwoordigheid van Jahwe, die heilige God? De ark moet bij ons vandaan, maar naar wie?” Zij zonden boden naar de inwoners van Kirjat-Jearim en lieten zeggen: “De Filistijnen hebben de ark van Jahwe teruggebracht; Komt hierheen en neemt haar mee.” Toen kwamen de mannen van Kirjat-Jearim; zij haalden de ark en plaatsten haar in het huis van Abinadab, op de heuvel. Zijn zoon Eleazar stelden ze aan om zorg te dragen voor de ark van Jahwe.

Zoals gezegd was de ark op het moment van deze feiten reeds honderden jaren oud, maar nog niet minder gevaarlijk.

Nog enkele verhalen uit het oude testament.

Een citaat uit het vijfde boek Deuteronomium. Ze bevat Jahwe's instructies voor de inname van het beloofde land.

Deut.20, 10 – 17 Wanneer gij op het punt staat een stad aan te vallen, moet ge haar eerst voorstellen zich over te geven. Gaat de stad op uw voorstel in en opent zij haar poorten voor u, dan moeten alle inwoners herendienst verrichten en u dienstbaar zijn. Geeft de stad zich niet over en gaat zij de strijd met u aan, zodat gij het beleg begint, en Jahwe uw God levert ze aan u uit, dan moet ge de hele mannelijke bevolking uitmoorden. Alles wat Jahwe uw God u in de stad buit laat maken, de vrouwen en kinderen, het vee en alle goederen, kunt ge houden en voor uzelf gebruiken. Het voorgaande geldt voor de steden die zeer ver verwijderd liggen en niet behoren tot de steden van de volken hier. Maar in de steden van deze volken die Jahwe uw God u in eigendom geeft, moogt ge niemand in leven laten. Gij moet Hethieten, Amorieten, Kanaänieten, Perizzieten, Chivvieten en Jebusieten met de ban slaan, zoals Jahwe uw God u bevolen heeft.

Deze tekst is te sprekend om er veel aan toe te voegen!

Een gruwelijke God, heel anders dan die uit de gewijde geschiedenis, die aan een moegetergd volk het beloofde land, het land van melk en honing schenkt.

Toch gaat het om hetzelfde verhaal, uit hetzelfde boek. Gewij(zig)de geschiedenis...

Nog een verhaal uit Numeri, het vierde boek.

Hoofdstuk 25 brengt het verhaal van ontucht met vrouwen uit het Moabitische volk en het aanbidden van diens god Baäl-Peor. Jahwe eist genoegdoening:

Num.25, 4 – 9 Hij zei tot Mozes: “Grijp alle leiders van het volk en steek ze op klaarlichte dag voor Jahwe aan palen; dan zal de gloed van zijn toorn zich van Israël afwenden.” Mozes zei tot de rechters van Israël: “Ieder moet diegene van zijn mannen doden die zich met Baäl-Peor hebben afgegeven.” Terwijl Mozes en heel de gemeenschap bij de tent van de samenkomst weeklaagden, zagen zij hoe een Israëliet met een Midjanitische vrouw naar hen toekwam. Toen Pinechas, zoon van Eleazar, de zoon van de priester Aäron, dit zag, verliet hij de gemeenschap, greep een lans, ging de Israëliet tot in het slaapvertrek achterna en stak hem en de vrouw door het onderlijf. Toen week de plaag van de Israëlieten. Tengevolge van die plaag waren er vierentwintigduizend doden.

Duidelijk geen eigenschaploze God, deze Jahwe! Hij spreekt hier zelf over de gloed van zijn toorn. Nadat zijn toorn tegenover de Israëlieten geluwd is gaat het verhaal nog verder.

Jahwe koestert wraakgevoelens tegenover de Midjanieten vanwege het misleiden van de Israëlieten.

De weinig vergevingsgezinde, op wraak beluste God zegt in hoofdstuk 31:

Num.31, 1 Jahwe sprak tot Mozes: “Wreek de Israëlieten op de Midjanieten. Daarna zult gij met uw voorvaderen verenigd worden.”

De vierentwintigduizend Israëlieten moeten nu gewroken worden op een zich van geen kwaad bewust volk. Gods wegen zijn ook hier ondoorgrondelijk. Mozes, de sukkelaar, die veertig jaar miserie gekend heeft tijdens de woestijntocht, moet er, op honderd twintigjarige leeftijd weliswaar, ook aan voor zijn moeite.

De strafexpeditie wordt georganiseerd. Elke stam van Israël levert duizend mannen. Een leger van twaalfduizend mannen gaat op pad.

Num.31, 6 – 7 Toen liet Mozes hen uitrukken, duizend van elke stam, samen met Pinechas, de zoon van de priester Eleazar, die de heilige voorwerpen en de signaaltrompetten bij zich droeg. Zij trokken ten strijde tegen de Midjanieten zoals Jahwe aan Mozes had bevolen, en doodden alle mannen.

Onthoud hieruit zeer goed de schijnbaar onbelangrijke voorwerpen die Pinechas bij zich droeg. Na de rest van het verhaal wordt hier op teruggekomen.

Bij hun aankomst wacht de fiere overwinnaars een onaangename verrassing:

Mozes maakt zich kwaad.

Num.31, 15 – 18 Mozes vroeg hun: “Hebt u de vrouwen in leven gelaten? Zij zijn het juist geweest die de Israëlieten te Peor tot ontrouw verleid hebben op raad van Bileam, zodat een plaag de gemeenschap van Jahwe trof. Dood daarom alle jongens en ook alle vrouwen die met een man gemeenschap gehad hebben. Maar de meisjes die nog geen gemeenschap met een man gehad hebben, kunt ge in leven laten.”

Een pure schending van de mensenrechten: het doden van krijgsgevangenen, als men vrouwen en jongens al als krijgsgevangenen kan bestempelen.

Maar Mozes moet natuurlijk alleen rekenschap geven aan God.

Merk ook hier weer de bezorgdheid in verband met de gezondheid van het Israëlitische volk. Geslachtsziekten bleken in die tijd inderdaad een grote “plaag”.

Het vervolg van dit verhaal gaat over de uitgebreide maatregelen die genomen moeten worden om ziekten en epidemieën te voorkomen. Dit is ook de reden waarom Mozes de terugkerende strijders opvangt buiten het kamp. Gans de terugkerende groep met alles erop en eraan moet zeven dagen in quarantaine. Alles moet grondig gereinigd worden. Daarna wordt de buitengewoon omvangrijke buit verdeeld.

Een overzicht van de buit:

Num.31, 32 – 35 Afgezien van de goederen die het krijgsvolk bemachtigd had, bedroeg de buit zeshonderd vijfenzeventigduizend schapen, tweeënzeventigduizend runderen, eenenzestigduizend ezels, tweeëndertigduizend mensen, vrouwen die nog geen gemeenschap met een man gehad hadden.

Even verder in de tekst volgt de klap op de vuurpijl:

Num.31, 48 – 49 Toen traden de bevelhebbers, de aanvoerders van duizend en honderd, op Mozes toe en zeiden: “Uw dienaren hebben een telling gehouden van de mannen die onder ons bevel stonden en niet één van hen wordt vermist.”

Zelfs de “propere oorlogen” van tegenwoordig kunnen zulke resultaten niet voorleggen, ondanks onze “moderne” wapens met satellietgestuurde raketten!

Een volk uit die tijd, waar vrouwen op zeer jonge leeftijd huwen en waar men tweeëndertigduizend maagden buit maakt, moet toch een uitgebreide mannelijke bevolking gehad hebben! Deze mannelijke bevolking laat zich compleet uitmoorden en slaagt er zelfs niet in om één tegenstander uit te schakelen uit een leger van twaalfduizend mannen.

Het zal de wakkere lezer nu al wel duidelijk zijn, dat de “heilige voorwerpen” en de “signaal-trompetten” die Pinechas bij zich droeg, hier voor iets hebben tussen gezeten.

De aanvoerders schenken het buitgemaakte goud, nadat het door vuur en water gereinigd is, aan Jahwe: 190 kg.

Het oude testament is te uitgebreid om alles te behandelen.

De lezer die denkt dat hier sprake is van het opzettelijk weglaten van passages met de bedoeling een bepaald beeld op te roepen, heeft het mis.

Elke bladzijde van het oude testament past in de hier naar voor gebrachte sciencefictiontheorie.

Iedereen kan het trouwens zelf nalezen. Daaruit mag niet besloten worden dat dit de enige juiste interpretatie is van het oude testament. Men kan echter niet naast de feiten kijken.

Wie met een open geest het boek benadert, ziet de stukjes van de onmogelijke puzzel plots netjes in elkaar passen.

Heel anders is het gesteld met het theologische breiwerk van godsdiensten, die het boek in hun geloof hebben verwerkt. Talloze, voor een verstandig mens onaanvaardbare kunstgrepen, hebben ze nodig om het geheel enige geloofwaardigheid te bezorgen.

De gelovige die het boek leest met de bedoeling zijn geloof te verdiepen en hierbij zijn hersens gebruikt, maakt grote kans op barstende hoofdpijn.

De nieuwsgierige lezer, die zonder oogkleppen op zoek gaat naar “oude” sciencefiction, vindt in het boek een boeiend en logisch verhaal.

Een boek uit het oude testament dat we in die optiek niet links mogen laten liggen, is het boek Ezechiël.

Dit boek, is in de *ikvorm* geschreven en brengt verslag uit van het wedervaren van de verbaasde profeet Ezechiël.

Hoofdstuk 1 brengt het indrukwekkende relaas van een landing van Jahwe’s “heerlijkheid”.

Rekening houdend met de beperkte technologische woordenschat en kennis van de getuige/schrijver, wordt hier een nauwkeurige beschrijving gegeven van Jahwe’s technologie.

In hoofdstuk 3 wordt de nieuwbakken profeet zowaar ontvoerd in Jahwe’s vliegend tuig.

Sceptici zullen opmerken dat Ezechiël zijn belevenis een visioen noemt. Merk echter ook op dat hij zich na dit “visioen” op een ander plaats bevindt!

In hoofdstuk 8 wordt de getergde profeet nogmaals ontvoerd en komt in de tempel van Jeruzalem terecht:

Ez.8, 4 En daar zag ik de heerlijkheid van de God van Israël, juist als in het visioen dat ik in de vlakte gekregen had.

De woedende, dreigende Jahwe doet zijn beklag bij zijn profeet en koestert wraakzuchtige plannen t.o.v. zijn ongehoorzaam volk van Israël.

Ezechiëls verslag vanuit de tempel vervolgt aldus:

Ez.9, 1 – 2 Toen hoorde ik Hem met luider stem roepen: “Treed nader, gij die de straf voltrekken moet aan de stad, uw wapens gereed om haar te vernietigen.” Daar kwamen zes mannen door de noordelijke bovenpoort, de wapens gereed om de stad te vernietigen.

Zes “mannen” met wapens om een ganse stad te vernietigen!

Tussen een aantal gebeurtenissen en dialogen door, wordt gewag gemaakt van en aantal verplaatsingen van Jahwe’s “heerlijkheid”.

Uit Ezechiëls beschrijvingen van deze machine blijkt deze uit twee onafhankelijk van elkaar bewegende delen te bestaan:

1. Een onderstel bestaande uit vier lichamen (door Ezechiël afwisselend “kerubs” of “levende wezens” genoemd). Elk lichaam is voorzien van één wiel en vier vleugels. Dit onderstel is in staat apart op te stijgen en te landen. Het lijkt dienst te doen als rijdende wagen voor het “bemande” vliegtuigje van Jahwe. Het kan zich zowel op de grond, als in de lucht in alle richtingen verplaatsen, zonder dat het zich hoeft om te draaien. Het

lijkt dus geen aanwijsbare voor- of achterzijde te hebben. Verder is er sprake van een vuur, door Ezechiël aangeduid als brandende kolen, tussen de “kerubs”.

2. De eigenlijke “heerlijkheid van Jahwe”, is een vliegend tuig, dat in staat is apart op te stijgen en te landen en dat zich kan plaatsen bovenop het onderstel, zodat het daardoor gedragen wordt. Samen met het onderstel is het dus zowel tot vliegen als tot rijden in staat.

Ezechiël beschrijft het tuig als volgt:

Ez.1, 22 Boven de hoofden van de levende wezens bevond zich een soort gewelf dat glinsterde als verblindend kristal.

en nog

Ez.1, 26 Boven het gewelf dat boven hun hoofden was gespannen zag men zo iets als een saffiersteen in de vorm van een troon. En daarop, op wat dus een troon leek te zijn, was een mensengestalte zichtbaar.

De beschrijving van het “bemande” bovengedeelte doet onmiddellijk denken aan een vliegende schotel met een glazen cockpit bovenop.

Het complete toestel maakte blijkbaar wel enig geluid:

Ez.1, 24 Als ze zich voortbewogen hoorde ik het klapperen van hun vleugels; het was als het gedruis van een grote watermassa, als de donder van de Almachtige, als het rumoer in een legerplaats; als ze stilstonden lieten ze hun vleugels neer.

Tot zover de beschrijving van de machine zelf.

Hier volgen nog enkele beschrijvingen van de in de tempel gemaakte bewegingen:

Ez.9, 3 De heerlijkheid van de God van Israël was opgestegen van de kerubs waarop ze stond en had zich verplaatst naar de drempel van het heiligdom.

Even verderop weer een beschrijving, waarschijnlijk van diezelfde verplaatsing:

Ez.10, 4 – 5 Toen verhief de heerlijkheid van Jahwe zich van boven de kerubs en verplaatste zich naar de drempel van het heiligdom; de wolk vulde geheel het heiligdom en de voorhof baadde in de gloed van de heerlijkheid van Jahwe. Het klapperen van de vleugels van de kerubs was hoorbaar tot in de buitenste voorhof, als de stem van de Almachtige God.

En weer even verder een verplaatsing van het onderstel:

Ez.10, 15 – 16 Toen verhieven de kerubs zich; het waren dezelfde wezens die ik aan de Kebar gezien had. Als de kerubs zich voortbewogen, draaiden de wielen met hen mee, en als de kerubs hun vleugels uitsloegen om zich van de grond te verheffen, weken de wielen niet van hun zijde.

Dan komt het bemande bovendeel in beweging en plaatst zich op het onderstel, waarna het geheel zich verplaatst:

Ez.10, 18 – 19 Toen verliet de heerlijkheid van Jahwe de drempel van het heiligdom en plaatste zich op de kerubs. De kerubs sloegen hun vleugels uit en verhieven zich voor

mijn ogen van de grond, en de wielen gingen met hen mee. Ze daalden neer bij de oostpoort van de tempel met de heerlijkheid van de God van Israël boven zich.

In hoofdstuk 11 verlaat Jahwe met de complete machine de stad:

Ez.11, 22 – 23 Toen sloegen de kerubs met de wielen naast zich hun vleugels uit, terwijl de heerlijkheid van Israëls God boven hen zweefde. De heerlijkheid van Jahwe steeg op uit de stad en liet zich neer op de berg die ten oosten van de stad ligt.

We moeten de profeet Ezechiël dankbaar zijn voor de uitvoerige beschrijvingen die hij geeft.

De eigenaardige gebeurtenissen die de man overkwamen, hadden hem klaarblijkelijk diep geschokt. Toch heeft hij de meest gedetailleerde beschrijvingen geleverd, die we in de bijbel kunnen terugvinden.

In de schaduw van de bijbel bestaan nog zeer veel oude overleveringen die, soms veel uitvoeriger en nauwkeuriger, gewag maken van de hoogtechnologische snufjes van Jahwe.

Zo vinden we bijvoorbeeld in de “Zohar”, een boek dat deel uitmaakt van de Joodse Kabbala, heel gedetailleerde aanwijzingen betreffende een merkwaardige machine.

Het gaat hier om een futuristisch toestel voor de aanmaak van grote hoeveelheden voedsel. Het toestel stond Mozes en de Israëlieten ter beschikking tijdens hun tocht door de woestijn en leverde hen daar het mysterieuze manna. Dit manna maakte het mogelijk dat honderdduizenden mensen een veertigjarige tocht door de woestijn konden overleven.

De Zohar geeft uitvoerige instructies aan de Levieten voor de behandeling van de machine voor wat betreft:

- de productie van manna
- de demontage, reiniging en montage van de machine

Hoewel er net als in het geval van Ezechiël geen technische woordenschat voorhanden was en de tekst in een eenvoudige, vergelijkende taal is opgesteld, blijft er nauwelijks ruimte over om te twifelen aan de hoogtechnologische aard van de beschreven onderdelen.

Deze materie is echter te uitgebreid, zodat ze hier niet verder aan bod kan komen.

De lezer die hierover meer wil weten, kan best het boek ‘De eeuwigheidsmachine’ van Johannes en Peter Fiebag lezen.

Ook degene die, op dit punt gekomen, nog verder geïnteresseerd is in het oude testament kan best de bijbel zelf ter hand nemen.

De aangehaalde citaten zijn enkel bedoeld om een ander licht te werken op dit oude geschiedkundige werk.

Het nieuwe testament

Algemeen

We mogen aannemen dat Jezus een historische figuur is. Hij had een zeer grote invloed op zijn omgeving en bracht een boodschap van vrede en spiritualiteit.

De toon van het nieuwe testament verschilt dan ook erg met deze van het oude testament.

Men moet echter begrijpen dat alle gebeurtenissen van het nieuwe testament zich afspelen onder het Joodse volk.

Dit volk is volledig doordrongen van een godsdienst die helemaal gebaseerd is op de Thora en de rest van het oude testament. Dit komt zeer sterk tot uiting in het taalgebruik van het nieuwe testament.

Op deze wijze ontstaat grote verwarring: Jezus brengt een boodschap over God.

De God waarover hij spreekt is duidelijk sterk verschillend van de Jahwe uit het oude testament.

Toch lezen we in de evangeliën bijvoorbeeld over Gods “heerlijkheid”. Een taalgebruik gebaseerd op het oude testament, waar regelmatig de “heerlijkheid van Jahwe” wordt vermeld. Als Jezus praat over Gods heerlijkheid, bedoelt hij zoiets als de zaligheid van de hoogste spirituele ervaring, iets dat Boeddha aanduidde met Nirwana. In het oude testament was de heerlijkheid van Jahwe blijkbaar een toestel waarmee deze God zich verplaatste.

Maar welk beeld hadden de Joden uit het begin van onze jaartelling over Jahwe’s heerlijkheid? Wat stelden zij zich hierbij voor?

Kortom, het is een feit dat een groot gedeelte van het Joodse leven draaide rond hun godsdienst en deze was helemaal gebaseerd op het oude testament.

Hun taal was doorspekt met begrippen uit dit boek. Jezus sprak hen over “zijn” God in hun taal en dat zorgde zelfs toen al voor veel onbegrip en misverstanden, zelfs onder zijn leerlingen.

Ook de schrijvers van de boeken van het nieuwe testament waren grootgebracht in de Joodse cultuur en bedienden zich van dezelfde begrippen.

Wanneer wij, in onze huidige tijd en vanuit onze cultuur, geen onderscheid maken tussen het oude en het nieuwe testament, zijn we niet in staat om tot een helder inzicht te komen over de inhoud van de bijbel.

Jezus bracht dus een boodschap die haaks stond op het geloof van zijn publiek.

Hij bracht daarmee de macht van de priesters en de schriftgeleerden in gevaar.

Uit de vier evangeliën blijkt dan ook zeer duidelijk hoezeer deze groep er op uit was om hem uit te schakelen. Het heeft drie jaar geduurd voor ze in hun opzet zijn geslaagd.

De boodschap

Dat Jezus een boodschap bracht die afweek van het Joodse geloof blijkt ondermeer uit het evangelie van Matteüs:

Mat.5, 17 Denkt niet dat Ik gekomen ben om Wet en Profeten op te heffen; Ik ben niet gekomen om op te heffen, maar om de vervulling te brengen.

Met wetten en Profeten wordt algemeen het Joodse geloof bedoeld. Jezus zou deze opmerking over opheffen van Wetten en Profeten niet hoeven te maken, als zijn boodschap daar niet van afweek.

Even verderop in Matteüs vinden we de volgende uitspraak:

Mat.5, 20 Ik zeg u: **Als uw gerechtigheid die van de schriftgeleerden en Farizeeërs niet ver overtreft, zult gij zeker niet binnengaan in het Rijk der hemelen.**

Straffe taal in de toenmalige omstandigheden. Het is niet verwonderlijk dat de schriftgeleerden en de Farizeeërs nijdig waren op Jezus.

In hetzelfde hoofdstuk wordt ook “Wet en Profeten” aangevallen. Jezus weerlegt hier de wetten van Jahwe!

Mat.5, 38 – 39 **Gij hebt gehoord dat er gezegd is: Oog om oog, tand om tand. Maar Ik zeg u geen weerstand te bieden aan het onrecht, doch als iemand u op de rechterwang slaat, keer hem dan ook de andere toe.**

Het is nuttig om hier even het gewraakte gedeelte uit het oude testament, uit de heilige Thora van de Joden te citeren. In het citaat is Jahwe zelf aan het woord:

Ex.21, 22 – 25 **Wanneer mannen in een gevecht gewikkeld zijn en daarbij een zwangere vrouw raken zodat zij een miskraam krijgt, dan geldt het volgende. Blijft de vrouw in leven dan moet aan de schuldige een geldboete worden opgelegd, vastgesteld door haar echtgenoot; het gerecht moet toezien dat hij betaalt. Sterft zij echter, dan moet gij leven voor leven eisen. Een oog voor een oog, een tand voor een tand, een hand voor een hand, een voet voor en voet. Een brandplek voor een brandplek, een wond voor en wond, een striem voor een striem.**

In hetzelfde hoofdstuk van het evangelie van Matteüs lezen we nog in dezelfde stijl:

Mat.5, 43 – 45 **Gij hebt gehoord dat er gezegd is: Gij zult uw naaste beminnen en uw vijanden haten. Maar Ik zeg u: Bemint uw vijanden en bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt worden van uw Vader in de hemel, die immers de zon laat opgaan over slechten en goeden en het laat regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.**

Het is ondenkbaar dat Jezus met “Uw Vader in de hemel” dezelfde Jahwe zou bedoelen wiens woorden hij hier weerlegt.

Nog een citaat over “Wet en Profeten” uit Matteüs:

Mat.7, 12 **Alles wat ge wilt dat de mensen voor u doen, doet dat ook voor hen. Dat is Wet en profeten.**

Ook hier weer een uitspraak die regelrecht ingaat tegen de toon van het oude testament.

Dat dit ook zijn publiek niet ontging blijkt uit het volgende citaat:

Mat.7, 28 – 29 **Toen Jezus deze uitspraak geëindigd had, was het volk buiten zichzelf van verbazing over zijn leer. Want hij onderrichtte niet zoals hun schriftgeleerden, maar als iemand die gezag bezit.**

Het *gezag* is geen gezag door mensen verleent, maar kan eerder gelezen worden als *ervaring*.

Om de spirituele waarde van het nieuwe testament aan te tonen, volgen hier nog enkele prachtige citaten, eveneens uit het evangelie van Matteüs.

Mat.6, 19 – 23 **Verzamelt u geen schatten op aarde, waar ze door mot en worm vergaan en waar dieven inbreken om te stelen; maar verzamelt u schatten in de hemel, waar ze niet door mot of worm vergaan en waar dieven niet inbreken om te stelen. Waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn. De lamp van het lichaam is het oog. Wanneer uw oog**

helder is, zal heel uw lichaam verlicht zijn. Is echter uw oog slecht, dan is heel uw lichaam duister. Indien dus zelfs uw innerlijk licht duister is, hoe erg zal dan de duisternis zijn.

De passage over de schatten is pure karmayoga: onthechting en gerichtheid op het eeuwige in plaats van op het vergankelijke.

De passage over het oog is overduidelijk een verwijzing naar een spirituele ervaring, het zien met het derde oog.

De geloofwaardigheid van de evangeliën

Volgens de katholieke kerk zijn de vier evangeliën die zijn opgenomen in de bijbel (er zijn tal van gelijkaardige geschriften, die niet zijn opgenomen) geschreven enkele tientallen jaren na Jezus' dood:

- Matteüs en Marcus tussen de jaren 50 en 65
- Lucas omtrent het jaar 70
- Johannes in de jaren 90 tot 95

Tussen de dood van Jezus en het ontstaan van de evangeliën ligt dus een tijdsspanne van 20 tot 65 jaar.

Zelfs als de schrijvers rechtstreekse ooggetuigen waren, wat helemaal niet zeker is, moet men hier ernstig rekening houden met een gebrek aan nauwkeurigheid.

Wie kan zich na zoveel jaren nog exact woord na woord herinneren wat er is gezegd?

Bovendien moeten we ook nog rekening houden met het feit, dat de leerlingen van Jezus eenvoudige mensen waren, die niet altijd begrepen wat Jezus bedoelde.

Deze argumenten worden door de Kerk weggevaagd in de inleiding op het nieuwe testament (Willibrordvertaling).

Het nieuwe testament

Algemene inleiding: het nieuwe testament is een verzameling van 27 boeken, die, hoewel zij onderling naar inhoud en doel verschillen, allen onder ingeving van de Heilige Geest geschreven zijn en ons het leven en de leer van Jezus Christus prediken.

Een eenvoudige vergelijkende studie tussen de vier evangeliën brengt tal van onderlinge verschillen aan het licht.

Het einde van elk evangelie beschrijft dezelfde feiten:

- De manier waarop Jezus verraden wordt.
- De aanhouding van Jezus.
- De ondervraging van Jezus door de Joodse hogepriesters.
- De ondervraging van Jezus door Pilatus, de Romeinse landvoogd.
- De kruisiging.
- Jezus laatste woorden en dood.

- De begrafenis.
- De ontdekking van het lege graf.

Wanneer we één van deze gebeurtenissen onmiddellijk na elkaar lezen in de vier evangeliën, merken we frappante verschillen op zowel wat betreft de gebeurtenissen zelf als wat betreft de gesprekken.

We nemen de proef op de som:

Voorbeeld: de laatste woorden van Jezus...

Mat.27, 46 **Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?**

Mar.15, 34 **Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?**

Luc.23, 46 **Vader, in uw handen beveil Ik mijn geest.**

Joh.19, 30 **Het is volbracht.**

Dit alles leert ons dat we de overgeleverde feiten uit de evangeliën niet al te letterlijk mogen opvatten.

Toch blijft het een zeer waardevolle herinnering aan Jezus, een groot spiritueel voorbeeld.

Besluit

Oud en nieuw testament zijn onderling totaal verschillend.

Het oude testament is eerder een geschiedenisboek. Het bevat belangrijke aanwijzingen van buitenaards bezoek in het verleden. Nergens krijgt de lezer de indruk van een rechtstreekse tussenkomst van de ene ware God zoals verschillende godsdiensten het claimen.

Het oude testament zet aan tot oorlog en slavernij en de gevoerde boventoon is geweld.

De aandachtige lezer vindt hier de oorzaak van de rassenhaat tussen Joden en Arabieren terug. De verovering van het beloofde land, die gepaard ging met verschrikkelijke slachtpartijen, heeft een eeuwenlange vete op gang gebracht, vijandelijkheden die tot op de dag van vandaag nog steeds voortduren.

Wie het oude testament leest, krijgt de indruk dat we van de goden niet veel goeds hebben geërfd. We mogen echter Jahwe's vreemde gedrag niet veralgemenen.

In India wordt de oorsprong van yoga teruggebracht tot de Rishi's. Wie of wat deze Rishi's waren en waar ze vandaan kwamen is niet precies geweten. Ook hier kunnen we het idee van een buitenaardse afkomst niet uitsluiten. Van deze Rishi's is bekend dat ze buiten hun spirituele ook nog andere kennis bezaten. Omgezet in onze termen zouden we kunnen spreken van ingenieurs, architecten, biologen, enz...

Het nieuwe testament is een getuigenis van het leven van Jezus en een poging om zijn wijsheid niet verloren te laten gaan. De vier evangeliën brengen een boodschap van liefde en vrede en de toon staat in schril contrast met deze van het oude testament.

Oude "heilige" geschriften zijn meestal voor verschillende interpretaties vatbaar.

Het is nuttig als men hierbij deskundige hulp krijgt, maar hoe beoordelen we deze deskundigheid? Het belangrijkste hulpmiddel hierbij is het eigen onderscheidingsvermogen.

De geschiedenis heeft bewezen dat sommige van deze geschriften al te gemakkelijk misbruikt worden. Getuige hiervan zijn de talloze godsdienstoorlogen, de inquisitie, enz...

Daarom is het van groot belang dat we deze “heilige” Schriften ook zelf kritisch lezen en er ons een eigen mening over vormen.